

Sy-li spěwał,
Pilne džělał,
Strowja će
Swójny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoju mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swérny
Pręz spar merny
Čerstwość da.

Njech ty spěwaš,
Swérnje džělaš
Wśedny dny;
Džen pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes ma
Njech či khma
Ziwnosć je;
Ziwa woda,
Kiz Bóh poda,
Wokrew će! F.

Sserbske njedželske lopjene

Wudawa že kóždu žobotu w Ssmolerjez knihiczschezerni w Budyschinje a je tam ja schwörtlētnu pschedplatu 40 pj. dostacj

Njedžela Reminiscere.

Khrystużowu kschiz je moja króna.

Wschitka khalba pobožnych wobsteji w hańbje kujesoweho čerpjenja. Wschitku počoj pobožnych leži w ranach našeho Zbóžnika. Naše živjenje je w jeho žmijerezi, našha khalba w jeho powyjszeniu. Kaf wulka je twoja žniilność, njebieski Wóicze, wschehomózny Božo! Ssam wot ſebje kym mohł tebje kschiwdzić, ale njejkym ſamohk tebje je mni wujednacj. Duž že ty w Khrystužu nije se žobu wujednacj. Wsmi teho dla, žwiaty Božo, wopor jeho žwiateho czela a wodaj winu mojego hréshueho czela. Wopomu, iчто je twój dobrý Ssyn czerpił a zapomu, iчто je jky wotrocži jawinował. Moje hréshne czelo je twój hněw ſbudižlo, Khrystužowe žwiate czelo njech eže hniije, proschu, wo žniilność. Wulka je ſchraſa, kotruž je moja slōjež ſazlužila? ale wjèle wjeticha je hnada, kotruž je mojego wumóžnika žvérność ſazlužila, wulka je moja ujeprawdość, ale wjèle wjeticha je mojego wumóžnikowa prawdość. Pschetoz tak wjèle hacj je Bóh wyschisci dyžli czlowjek, tak wjèle je moja slōjež njeinscha hacj jeho prawda. Twój kym zly po ſtvořenju, cziu, jo bych te zly twój był po ſubowanju. Ty, kiz mi dásch žadacj, daj mi tež dostač, ty dasch mi pytač, daj mi tež namakacj, ty wuežich mije klapacj, woežini mi tež, hdz ž klapani. Wot tebje mam, jo žadam, o jo bych tež wot tebje měl, jo dostaču; wot tebje mam, jo čzu, o jo bych tež wot tebje měl, jo dokonjam. Sswiaty Božo, prawy žudniko, hdz moje hréchi ſi potaja, dha njemóžea ſo ſahojicj, hdz ſo ſjewja, dha ſu ſniežomne, ſpala mije ſ boleszemi, ale wjazy hiſcheze mije traſcha i bojoſcu. O, jo by mi ty ſapowjedziež nochzyl žwoju wěrnu

žniilność, hdz že moju wopravnii hubjeność poſnat. Wulki hréch jow namakaſch, wjeticha njech je hiſcheze twoja hnada. Sswiaty Wóteže, njevolnivaj na mne twój hněw, dokelž že dla mojich hréchow žwojego Ssyna do žmijereze dał. Sswiaty Jeſu, wupomaj mi ſ Božego hněwa, ty že jón mije dla na kschizu czerpił. Sswiaty DUCHO, wobarnuj mije je žwojim troſtjom psched hněwom Božim; ty wſchak že w evangeliu poſtumym a roſbitym žniilność pſchipowjedaſ. Sswiaty Božo, prawy žudniko, uſetamakam žancho niesta, hdzž bych čeſknyć mohł wot woblieža twojego hněwa. Hdž bych do njebjegow ſtipi, že ty tam, a hdž bych ſebi poſkals do hele, hlaj, že ty tež tam, woſnutli ja ſebi ſchidla raných jerow, jo bych bydlil pſchi najdalschim morju, dha by wſchak mije twoja ruka tam wiedla a twoja prawiza mije džeržala: duž ſ Khrystužej čzú čeſknyć a w jeho ranach ſo ſhoweracj. O žniilny Božo, poſladaj na czelo žwojego Ssyna pſches ranu zlye wohidzene a njeſladaj na ranu mojich hréchow, krej twojego Ssyna njech mije ſmyje wot wſchech hréshuých brudow, poſluchaj na jeho najhorzishe prōſtiny ja ſbože wuswolenych.

Sswiaty Božo, prawy žudniko, moje živjenje mije jara ſatraschi, pschetoz ſo ſda zlye njeplodne byz a hdz ſo někajki plód w nim widzi, dha je taſ ſjedokonjanu abo někak ſkazeny, ſo njemóžea ſo tebi lubiež. Duž je moje zlye živjenje ſatamanſtwa hōdne; pschetoz kóždu ſchtom, kiž dobrý plód njeſchinjeſe, budže porubany a do wohenja čiſnjeny. Kóſh ſu ſ lewizy ſtajene, už teho dla, dokelž ſu wjèle ſleho činiſli, ale dokelž nicžo dobreho njejſu činiſli, hłodnym njejſu jědž dali ani lacnym pieče. O ſuſe drjewo a ſuſomne a węczneho wohenja hōdne! Schto budžesč wotniolwiež na tamnym dnju, hdzž budže žadane wot

tebje hac̄ na kózdy w wokomiknjenju zpły tebi spożęzeny czaš žiwjenja samolwic̄, tak ſy jón nałożował? Njesańdze wlość hlowy ani wokomiknjenje czaſa. O styſknosc̄! Žow budža wobſtoržaze hréchi, tam traſchaza prawdoſc̄, deſkach wotewrjena żałozna hhubina satamanſtwa, horkach hněwny žudnič, nutſkach ſuſhaze žiwedominje, ſwonkach paſath ſhvět. Pravý budže ſbóžny: hdžeha paſt chze ſo taſ ſapſchijath hréſchnik wobrocžic̄? Sso ſchowac̄ budže jemu ujemóžne, ſo widzeſz dac̄ njeſnejſhlíwe. Hdže budže po tajkim dūſcha ſhwoje ſbože namakac̄, ſchtó moħl jej radzieſz? Žesuš je wumóžnik, tón žamy, kiž je tež žudnič, pſched ſotrymž tſchepotam. Měj nadžiu i ujemu, o dūſcha, czeſkú i temu, pſched ſotrymž ſy czeſkal.

Žesu Ŝhryſcheze, dla tuteho twojego ujena cžiń tež mi po ſhwojim ujenu, poħladaj na mnie hubjeneho, kiž ſo woła i twojemu ujemu. Wérno je, o Ŝnjeze, žiwedominje mie ſatama a moja poκuta ujedokha, ſo by mię prawego cžiniła, ale je wěſte, ſo twoja ſhniſnoſc̄ dže pſche wſchu moju ſhóſc̄. O tebi, o Ŝnjeze, mam dowěrjenje, duž ujebudu ſhibjeny do wěcznoſc̄e.
Samień.

Paſſion!

Paſſionſki czaš! Czaš czeſpjenja! Paſſion: czeſpjenje, bědzenje! taſ ſlineči a žri to uětſole wſchudžom pſches krajs a lud, taſ ſo jo ſhlyſhich, pytnieſch, cžujiſch! Paſſion: Wutroba eži ſalſchepoze pod tutym wulkim ſhwathym ſłotwom! Paſſion: ſchtóž ſe ſhwojeſt wutrobu zyle Boha wopnſchelil ujeſe, tón ſa- ežutwa něſhto wo tym ſhodže ſhwateho czeſpjenja, pod ſotrymž ſemja ſaplakny! Paſſion: ſchtóž we ſhwojeſt wutrobie zyle wo- ſliwkuſt a ſamjerſkuſt ujeſe, tón ſalſchepota pod boleſzju paſſion- ſteho czeſpjenja! Paſſion: ſchtóž ſo ſe ſhwojeſt wutrobu zyle temu duchej teho pſchecžiweju a ſaprěwanja pſchedaſt ujeſe, teho wutroba dýrbi ſobu ſdychowac̄, hdže to cžiche ſhwate pa- ſijonſke ſdychowaje pſches Kraj cžehnje! — Paſſion, ſhwata paſſion! via dolorosa: boleſze a ſylſow połny puež czeſpjenja! Žesom Ŝhryſcheze, mežijažo, bědzerjo, wumóžniko! Twoja paſſion to je a dýrbjalá tola naſcha byc̄! Twoje boleſze ſu to a dýrbjale naſche byc̄! Twoje bědzenje to je a dýrbjalo tola naſche byc̄! Žesom Ŝhryſcheze, ty Mežijažo, Wumóžniko a Šbóžniko thch cžlowjekow! Eži jeni ſtwjerdnychu we ſhwojeſt wutrobie, eži druhý hidžachu eže a woni wſchitzu hromadže ha- njachu, bijachu, napliwachu tebje, a morichu tebje, — měnjaču, ſo tebje morja, poħrebaja a taſ ſanieža! A jenož jich mało plakashe wo tebje, czeſpjeſche ſi tobu a džeshe ſa tobu! Žesom Ŝhryſcheze, Šbóžniko a Wumóžniko! To bě twoja paſſion twoje czeſpjenje, twoja boleſez — a to je hiſcheze dženža twoja boleſez, twoje czeſpjenje, twoja paſſion! Pſchetož tež dženža ſtwjerdža eži jeni ſhwoju wutrobu, eži druhý hidža tebje — a woni wſchitzu hromadže hanja, bija, napliwaja tebje, morja tebje — měnja, ſo tebje morja, poħrebaju a taſ ſanieža! A jenož jich mało placieſja tobje, czeſpi ſi tobu, dže ſa tobu! O Žesom Ŝhryſcheze, ſweta Šbóžniko, ſyho Boži, to je twoja paſſion, twoje cze- pjenje, twoja via dolorosa, twoj puež boleſzow! — A tola je wón tón puež naſch! My ſymy hréſhili, my ſymy ſhostanje ſai ſkužili, my ſymy winowac̄i! Pſchetož kaž to wo cžlowjekomaj teho ſpočatka rěka (1. Mójs. 3): „a wona wſa wot wſcheho ploda a jědjeſche a da tež ſhwojemu niujej wot njeho a wón jědžiſche!”, taſ rěka to wo cžlowjekach naſcheho czaſka: wona hréſchi, wón hréſhi, wſchitzu hréſcha! My ſymy winowac̄i, th ſy ujewino- wath, o Žesom Ŝhryſcheze, Wumóžniko, ſyho Boži! A to je to porażaze, ſaniežaze a tala ſažo tež to wulſe a ſhwate teje paſſiony, twojeſt paſſiony, o Žesu!

„Ja ſy to ſawinowaſt, ſchtóž th ſy pſchecžerpiſt,
Te puſi ſy th ſhlowat, kiž ja běch ſaſkužil!”
Teħedla mi, o Žesu, ſo ponizujenj wotwuc̄e pſched tobu a wusnawamy:

„Ja ſkóſník ſteju tudy!”

A teħedla mi, o Žesu, we wſchej poniznoſc̄i ſo i tebi modlimy a proſhymy:

„Mje ujeſhudž ſurowoje!

To proſhu hréſchnik ſhudy, ežiń jo mnui po hnadže!”

Original.

Š Lužiſſich wobraſkow Adolfa Černeho.
(Poſtracžowanje.)

„A iſhto Hana?”

„Holežka je ſo trochu wuplakata — a potom bórſy na wſchitkach ſapomniſta, kiž ju wobletowachu. Běſche pſchejara po herbſku wuſublana, něžli, ſo by ſo wótzowſkej woli ſpje- cžila. Pſchesta na reje ſhodžic̄, poda ſo dospołnje domia- noſc̄i — a hdže ſy to wuſtudowatſchi zyle ſi doma ſchoł, běſche hižo ſiſyczilſtwa hōſpoſa.”

„Sekoda jej,” poſnamjenjawam.

„To wſchak hiſcheze wſchitko ujeſe,” powjeda pſchecžel. Tež ſyu je ſi ſchwarnemu mlodženzej dorostl a trojodohlawath mlyn, kiž běſche hižo nad džowku ſi dobycžerjom był, ſakaja nětko tež ſynej hrožo, ſo jeho wot wuměſtwa wusamknje, wſchitku ſenitwu. Taſ ſathowa ſe ſamýkłom tutón muž wobej ſhwojeſt ſa ſebje wotdželi jej wot ſhvěta, ſo byſchtej pſchego jeho wostalej. ſsyn doſtanje mlyn, Hana budže jemu hōſpoſowac̄, woběmaj ſo pſchi wutrajnej pilnoſc̄i, ſi kajkej ſo herbſki lud ſi zyla wosna- mieni, derje powjedże, ſakhowat jeju pſched ujſchemi ſtaroſeſc̄emi wo ſhójbu, ſo jemu něhdj hiſcheze podzakujetej, hdže jeho uje- budže — taſ mudrowaſche tutón ſhamorosth filoſof, njeſtarajo ſo wo to, ſa koho budžetaj jeho džesceži hōſpodaric̄ a budžetaſli woprawdže pſchego taſ ſpokojnej. Myklesche, ſo je jeniežy taſ derje, ras je wón wučinil — a jemu ani njeſchipadny, ſo byſchtej ſo jeho džesceži něhdj ujeſbožonej čuloj.

Dónđzemoj do mlyna. Aleporz prawje, ale je kaž po wu- mręſzu. Skoro uje mros ſoji; taſ potajne ſkutkowac̄e wofa- moczenj, jako ſo ſdashe wopusčezeny mlyn na mnie. Saſtu- pimoj. Prěni ſchtóž namaj napschecžo wuńdze, běſche wýkola, ſylna žona, po woblicžu wſchak hižo wučinjena ſtaricha. Po- dawa namaj mucžnu ruku a powita Miſławſcha.

„Pomhaj Boh, Hana”, poſtreći pſchecžel.

„To je Hana?” —

Wuſnaju ſo, běch nimale pſchekwapijeny. Njeſhym wſchak wiedžał, taſ ſebi ju pſchedſtajic̄ ale pſchey myklaſt něhdje na ſtaru ſrostmu žonu ſi widžanym ſlēdamy krafnoſc̄e a na nělaſt trajazu ſmužitoſc̄e we woblicžu. Ale tole je pſchedežaſnje ſe- ſtarjena žonſta ſi ſmorſtathm woblicžom, kiž na běhſku rjanoc̄ ſpchemalo dopomina ale tež ujeſtawia pſchedežuež ani njewidom- neho ſlēda ſtrukloſc̄e, tradanja, ſi najwſchědnim woblicžom a pſchi tym ſkoro kruhmu, ſym.

„Hdže je ſank?” woprascha ſo pſchecžel. — „Ach, Michale!” wobrocži ſo i pſchihadžazemu mužej. Po powjedanju pſchecžela běſche Michał taſ wo pječ ſet mlodſchi, dýzli jeho ſotra Hana, ale pornjo uje ſdashe ſo wón mi džecžo. Běſche to muž połny ſiwiſjenja, w „najlěpſchich ſetach”, taſ do ſchthrzyc̄i.

Nank běſche doma a džesceži naju ſi ujemu bjes wotſorczenja dowjedžeſtej . . . Na ſawym ſa ſhahlemi ſedžeshe drjechliwym starik, jako by něhdje džewiec̄ a džewjeczehac̄ ſet starý był, drobna, ſucha, zyle ſhilena poſtatwieſta, we woblicžu ſmorski pſchi ſmorski, rědke ſchědžiwe wloſky ſlepjachu ſo po nahim nopje.

Nowe pscheßlapjenje. Tón krócz kym wobkédzbował, so běsche tež pscheçzel pscheßlapjen; steju na prosy a rjanu khwilku ho njeležo na džedusichku džitwach. Tón hladasche i semi a po sdaczu na náju njeledzbowasche. Skónčinje postupi pscheçzel i njemu a položi jemu ruku na ramjo, jeho poskrowi. Starý mlynk po sběhny hlowu a Misslawscza spósnarwsczi někak wožinwesche, došcz hibicze postanu, poda pscheçzelei ruku, snamjeni jemu s tschepotazej ruku kschizik na čoło a kschesche jeho na městnje, hdžez běsche krovate snamijo činil. Pschihladowach i tute mu povitanju jako i krovatemu wobrjadej.

„A koho nam tu pschiwiedzesh, mój luby Misslawcho?“ woprascha ho s pohladom na mnje.

„To je mój pscheçzel. Čzo r n a k, pschekschci mje Misslawscz, a ja sapschijach, czechodla je tak činil. Wudžela s mje Sserba, so by wschitku njezdowéru hosciczerja sahnal Lüžiski Sserb je do wěsteje měry njezdowéru i wschém zubníkam hinaschego pochoda, džili kherbskeho. Na tym je jeho wukublanje wina: tón, kiz wot zubníkow nicžo druhého nadeschol njeje hacž sazpitwanja a podlózzenja, njemíže i nim druhého hacž njezdowéru sahadowaz. Nušowasche naž i požydnienu; tež kym Michal wosta, mjes tym so běsche Hana woteschla něsho w kuchinje phtacz.“

„Džedo, schto čini strowoje?“ woprascha ho pscheçzel Misslawscz

„Ach, schto čini! Schto by čini? Hdž budžiše ih telko pomjatkowacž dýrbjal, jako ja — njebudžishe tež wjazy na kwoju strowoje myžlis. My kym hižo jenož hlucha žloma i spalenju. Torno je wumízzené a semilete — a schto se žlomu? Ju spaliez.“

Wotmízleža a po wotdychnjenju sarečja:

„Wschak widžiš, kaf kym kónčit. Wobliczo ho mi wjazy njejhadkuje, wóceko njebhyschci, wložk uječornja a pléch nje sahryja, schija ho ujenaruna — je hižo čaž, so by ho žloma na wohni i spalenju čižla.“

„A schto, džedo, tak smutnje rěczie? Wschak nihdy tajki był njejeze, haj naž mlodých seže se žortom pschekrjechil“, powieda pscheçzel.

„Haj, haj“, kivaſche starz, „to je bylo, ale njeje wjazy. Bywał kym spojony, sbožowny a tež wježely — ale nětko nje kym wježely.“

„Czechodla po tajkim njejeze stajnje sbožowny, jako seže bywał? Nimeče kym, kaf hospodari, kaf seže kym hospodari, nimeče džoroku, kaf jemu žvěrnje pomha? Nimeče džesczi, kaf stej ho jenož wam woprowala, so bylchce spojony był? pschi-spomni pscheçzel.

„To je to, hólče, to je to. Tu kym pschi tej ranje, kotař mje boli a bolicz budže hacž do kymječe — a schto wě, kaf budže hischeze po kymreži. So kym kwojej džesczi i ſebi pschi-patal, so kym ho pscheçzivo Božemu ſalonju pschekrjechil, hdž kym jej ſebiežnje wot kymreži.“

„Ale, nanko, schto to rěczie?“ snapšecziwi Michal.

„Th njelež, th tomu njerohymischi. Hdž by wjedžal, kaf je to sbože, džesczi měč, widžec je wotroje, kwoju frej — njeby tak rěčał... Ale ja kym ho wo to sbože bojał, ja nochzych waju ſhubicž — a pschipravil kym ho tak wo měr poſledních dnjow živjenja.“

Hladach se ſadzivanjom na pscheçzela, tež wón hladasche tak na mnje. Wot kotreho čaža je ho jeho original tak pschemenil? Njebeſche khwile i pschekrjeblenu.

„A ežeho dla seže ho ſebat, hdž kym tola do žila sbožownaj a spojony“, ho kym ſažo měrny ſepjerasche.

„Njeſtaſ ſbožownaj,“ wobsta na kwojim wumýzleny starz; widomnje ſjewiesche ho jeho býwicha pjenkojtosč. „Njeſtaſ

sbožownaj, doſelž njevěſtaj, schto ſbože je. Braju c̄ i stajnje, so njeſapschijesch, schto ſbože je, doniž kwoje džecžo njeſolebaſt na kolenomaj. S zpěho kwojeho ſamoženja možt wo něſhoto pschińc, a twoja wutroba njeby ho pschi tutym njeſbožu hmla — ale hdž měl wo kwoje džecžo pschińc, by ſebi wložk storhak, ſelkož masch jich na hlowe.“

„Ale nanko, kymano nočzesch, so bych ho woženit? Nětko we wózkom a tsizhzhym ſeče? woprascha ho Michal njevinoječe, ale wokolo huby krajeſche jemu wužměw.“

„To džu — a czechó dla by ho njevoženit?“ wotmoltvi a woprascha ho s dobom starz hižo trochu wobrōzny.

„Ino, to je hižo poſdže a mi ho tež taſle ſubi.“

„Te widžec, czechó džecžo kym — ſwiedl kym ho po nanje, to je prawje. Taſo by mi s wóceka padnýs“

Mjes tym wotewrjachu ho durje a Hana ſastupi. Pschi-nježk hofej a pomaſti, pschi tym s wocžomaj wobeju roſkorje-neju pscheleeža a spósnia roſmoſtu.

„Sažo —?“ pschiſpomni jenož měrny a naliwasche. Najeſterje krajachu ho podobne ſeženj mjes nanom a kymom husežiſcho. Džedusich ſaſom ſmječeji a je ſkoro placžithm hlo-žom kyma proſhejche:

„Hladaſ, jo ho woženish, Michale, a ja budi hischeze wniucžka kochicž...“

„Ale nanko, schto to powjedaſch“, pschekrjachu Hana starzo a kwarjescze jeho jafko wulke džecžo. Haj, běſche to hižo wulke, stare džecžo — mlynk Holan, kiz běſche dwazheži ſet s njeſtamanej hlowu pschekrjeſt! Chyzsche i džedom býč!“

Sběhnychmoj ho i wroczenju ſe kwojeho wuléta. Věchmoj phataj original, cžlowjeka ſe žomarow, nadeschloj věchmoj žlabce ſtvořenje jako kym druhý ludžo. Věch wschak ſjebany wě kwojim wotčakowanju — ale běch ſkoro wježeli, so kym ſjebanje na tajke waſchneje nadeschol. Tutón starz běſche po tajkim težo dla njeſbožwym, doſelž druhý po jeho měnjenju ſbožowni njeběch...“

Michal naju wou pschewodžesche a pschi Božemje-prajenju namaj dowěrniye pschishepta: „Ja ho woženju.“

Te džit, jo tuteho dobreho muža njejkym wobjal.

Pscheçzel ho ſchibalje ſbožmja a chyzsche ſpěſhniye ſhonič, schto ſe ſbožownej njevěſtu budže. A to ſhoniwsczi ho i Michalom rožohnowa ſ kuziskim pschiklowni: „Starý muž a mloda žona — wěste džecži.“

Original budže potajkim i džedom.

Zyrfej a ſtat.

We wěžn nabožneho roſwucžowanja w Schulach je njeſatovo ſastupjet wulkostatneho ſmutskowneho ministerija (Reichsministerium des Innern) dalokožahaze a roškudžaze wotmoltvjenje a roſjažnjenje daſ. Bě to pschi wuradžowanju ſa wulkostatnu ſchulku konferenzu (Reichsschulkonferenz). Gastupjet Hamburga ſjewi, so je tam wojerſka a dželaczeřiſka rada nabožnu wicžbu w Schulach ſakaſka. Na to bu jemu ta wotmoltva, so je Hamburg nisowaný, ſa nabožne roſwucžowanje w Schulach ſažo ſariadiuje: pschetož žanemu ſtatej njeje móžno, so nabožne roſwucžowanje pomſchitkownje ſakaſe a ſe ſkwoje ſchule ſa bjeſkonfessionalne ſežini; wukas Hamburgſkeje wojerſkeje a dželaczeřiſkeje rady nima na žadyn pad placživoscž! Tole je wažniſche, hacž na přejne pohladnjenje phtniesch! Pschetož ſ teho ſhwa ſa naſchu ſakſku, so tež ſakſka njež mě a nje-móže nabožne roſwucžowanje ſe ſchulow ſmjetacž a tute bjeſkonfessionalne (Bekenntniſfrei) ſežinic, schtož tola ſebi jich wjèle žada, pschetož wschém, tež wucžerjo, po wosjewjenjach wofrježných ſchulſkých ſwiaſtow, wſchitzh wucžerjo (— ſo kym mjes

nimi tajzy hinajscheho mienjenja, ujeje ho hacz dotal na sjanne dalo, tez niz na jene praschnje „Sserb. Nowin“ —). Sda ho uam tez dzivne bycz, so ho tuto rosréczaze roszkudzenje wulko-statneje wyshnoseze (Reichsregierung) hakle saposdżene do sjanownoseze da a so ho tez we wschelakich nowinach hacz dotal dale rosschérjalu ujeje. Ze ho pschi tymi tez wožebje wusbéhnylo, so wulko-statna wyshnosez pod „nabožnym roswicżowaniem“ to nabožne roswicżowanie ſrojumi, kotrež je hacz dotal pschezo na jenej ſchuli býlo. — —

— K 1. haprleji tehole leta ho, kaž je ſnate, pschemenjenje w ſberanju dawkow ſtanje. Ze tehoodla tez wjele praschenja, kaf to i zyrfwim dawkom budže. Ze to taſle: Wulko-statne finanze wyshnoseze (Reichsfinanzbehörden) ſu na to ſwjasane, so dyrbja tez te mot nabožnych ſjednoczenſtow wupižane zyrfwinſke dawki ſobu ſberac̄, hdyz tute nabožne ſjednoczenſtwa hacz dotal prajesche ja to: „zyrkę“ to namjetuja. Kaž ſhannym, je naſcha ſatſka zyrfwina wyshnosez tajki namjet pola wulko-statneje wyshnoseze (Reichsregierung) ſtajila. Njech tez drobnoſti wo tym, kaf ho to nětk pschewjedze, hischez̄ do-wulradzene ujeſzu, je tola hižo wěste, so to ſberanje zyrfwinskih dawkow žaneho pschetorhujenja njepeczepi, ale so drje ho zyłe podobnje dale ſberaju, njech tez te jenotsive poftadnižy ho do-ſpolnje džela.

Sserbski czaznif.

Schto mój czaznif ſtradžu praji,
Hdyž ſu bliſko ſi wuchej ſtati?
Czichi, czichi, czichi, czichi,
Czichi Michał ſomu woka,
Ta ho ſchęzela a ho khowa,
Czichi Michał, czichi.

Do wuhuja ho ujemdrje wuje.
Czaznif wě, iehtó taſle duje:
Difi, difi, difi, difi,
Difi Bjarnat ſi horow jěſdži
A na naſhej třeſhi hněſdži,
Difi Bjarnat difi.

Bože žkonežko rjenje ſiweczi.
Czaznif ſo nimi ſerbzhy ręči:
Piki, piki, piki, piki,
Piki ſowar ſi ſtwielza leta
Potom psches hlowu ho mjeta,
Piki ſowar piki.

S blifka a ſ dalofa.

Se wýh. Naſche njedzelske ſopjenko pschileczi něhdzejſkuſi do ſucžita ſerbſteho kraja, hdzež ujeſalecza „Sserbske Nowiny“ prjedy tydzenik — nětk dženik. Duž budž tu hischeze ras na tuto wažne pschemenjenje pokazane, kaž tez na to, so móhle „Sserbske Nowiny“ hischeze w někotrymžkuſi ſerbſkim domje ſwojich wotebjerarjow a cžitarjow uamakač, hdzež to hischeze ujeſku abo hdzež to wjazy ujenamakaju, jako dženik, mjes tym, so to jako tydzenik běchu; njedýrbi to býz porok pschecziwo tym ſerbſkim domam, kotrež tutón wułozk ſa dženik ſapłaczic ſje-móža, ujech je tón tez wopramdze ſtradiwym pschi něſczisich džiwnych a džiwich placzisnach; ně, dyrbji to proſtwa bycz na wſchek ſserbow, kotsiž to móhli ale hischeze nječinja. ſserb dyrbjal tola hižo, dokelž je ſserb, tuto nowe, wažne a cžezke

dželo podpjerac̄ a „Nowini“ ſebi ſkaſac̄, ale hischeze wjele bôle tehoodla, so by ju tez cžital. Al wona ho džen ſote dnja ſepje cžita, dokuſ ſo tez pschezo ſepje a ſepje ſa to nětk wſchédne wuſhadzenje pschihotuje a ſa to nowe, wobſcherne dželo pschihotuje.

Bibliſki pucznik ja lěto 1920 je doczischedzany a ſi džela tez hižo ſwjasany. Duž móža ſebi naſchi ſserbjo ſažo ſwojego wſchédneho pschewodžerja do domu ſwołacz, so by jich tez psches tuto lěto pschewodžał. Won placzi ſetža 50 pj., ſchtož hischeze ſmolom žane 10 krózne powyſchenje ujeje.

Schwiza ma drje mjes wſchěni neutralnymi ſrajemi naſwjetſchu ſhwabu dla ſwojego wulkeho a woporneho džela a ſtuſewauja ſi poſloženju wſchelakich wójniſkich mozow — wojo-wazych ludow, pschede wſchém, ſchtož wójniſkich jatych naſtrupa, kotsiž ſo nětk ſkončnje tez i Franzowskeje ſi nam domoj wró-čeja. Woſſewja ſo nětkle, so je jejny póst ſežehowaze ſhobrſke dželo ſi ſepchennu jatych dokonjal, a to mot lěta 1914 hacz kónz ſcia 1919. Póst je pschijal a daſedawał 561 954 538 póstno-lijtunych pôžlankow a 93 054 538 paketow a 10 651 828 pjeniež-nych pôžlankow, kotrež 156 446 714,04 frankow wučzinjachu. Nimo teho je Schwiza 6 611 196 ſhlébowych pôžlankow, kotrež 12 581 015 filogramow wažachu, jatym w Němiſkej a Awstrijej, pôžlala; pschi tuthym ujeje ſiczena tez wulka ſicžba ſhlébowych pôžlankow, kotrež buchu bjes pomozu pôsta psches ſelesnižu jako ſpěchne pôžlanki wobſtarane. — Nowym woſſewjeja nětkole tez wožebith džaf Internationalnemu ſomitejſi Czéſwjeneho ſchijza a motdželenju ežefich autoſedních w Schwizy, kotsiž ſu ſańdžene hodv ſo woporniwoje wo to poſtarali, so móžachu ſo 150'000 wójniſkim jatym Němiſkeje w Franzowskej hodowne daný ſuboſeje pschepodač. Duž cžesč a džaf, konuž to ſhufcha!

Pytaj a namakaj.

K IV.

a) dwójzy: Mat. 6, 9—13. Luk. 11, 2—4.

b) dwójzy: 2. Mójj. 20. 2 dd. 5. Mójj. 5, 5 dd.

Kedžbuj tu pschi prěním měſtneje na ſute dwěnki (2), pschi druhim na ſute 5; ſi tym ſebi pomhaj, tutej měſtneje ſponjatko-wac̄.

V.

Kral bjesbóžny to a ujeſprawny,
Profeta wopacžny to a ujeſprawny.

Kotre to mjenou?

K tomu ſi najmjenſha 2 biblijke měſtni.

Slutniwoſć.

Ty móžejch wjele dohodow měč; hdzež paſt wjazy wudawasch, dyžli ſebi ſaſkuſiſh, ſy pschezo ſhudv. Teho dla bjer ſo na ſedžbu psched pschewjelye potřebnoſcemi! Runje tak ſhudv paſt je na-hrabny; pschetož jenni ſamoženje, kotrež je kaž morwe, žaneho wužitka ujeſchinjeſe. Ale tón je bohatv, kotrež ma mało po-třebnoſcō ſa ſwoje eželo a wulke wopory pschinjeſe ſa derje-hicze ežlowjeſtwa. Napíſmo na starym rovnym ſamjenju rěka: Schtož ſy whole ſchetrjebal, to ſy whole ſy whole ſalutowal, to ſy whole ſhubil; ſchtož ſy whole dobroveſitvo roſdaril, to hischeze mani.

Samolwity redaktor: farat W h r g a e ſ w Noſkaſzad.

Wudawa „Sserbska Lužiza“, družſtvo ſi wobm. rus.
Cžiſcež ſsmolerjez knihicžiſhcerneje w ſserbskim Domje
w Budyschinje.